

Árulás

2012 november 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Régi sportkönyveket olvastam újra a hirtelen jött szünet alatt. Bocskai Miklós Kocsis és Cziborját és persze K? András Bozsikját (ez utóbbi szerintem az egyik legjobb magyar nyelv? életrajzi könyv).

Mondani is felesleges, hogy Kocsis, Czibor, Bozsik és a többiek életpályájában nem pusztán a labdarúgás a

fontos, de a példa, a h?siesség, a nagyság mibenlétének boncolgatása is.

Hiszen ezért szeretjük a futballt: mert maga az élet.

A két könyv 1954-es berni dönt?r?l tudósító fejezetei nagy súllyal nehezednek arra, aki magyar szívvvel tanulmányozza az Aranycsapatot, és elgondolkodik a magyar történelem sorsfordulóiról.

A mi népünk képtelen feldolgozni, hogy a nagyobb szellemi és fizikai er? olykor legy?zi. Mindig szükségünk van, volt és lesz az árulás motívumára, mert addig sem tesszük fel azt a kérdést, hogy megfelel?en készültünk-e a megméretésre.

Az elvtelen, behódoló magyarságnál csak egy rosszabb létezik: a felfuvalkodott, erejét fitogtató, másokat lebecsül? magyarság.

Ez a magyar szenved vereséget id?r?l id?re ezeregyszáz esztend?s történelmünkben. Ez a magyar kiáltja az árulást, miután a küzdelem véget ér: ez harsogja, hogy Károlyi Sándor eladta az országot, hogy Görgei Artúr pénzért árulta a hont, hogy a berni dönt?t megbundáztuk, és mez?gazdasági gépeket, Mercedeseket kaptunk Nyugat-Németországból. Az önáltatás természetrajzáról persze nincs mondanivalója.

Vagy három évvel ezel?tt Szöll?si György sportújságíró azt merészelte állítani a blogjában, hogy a világbajnoki dönt? végeredményén nem csodálkozhatunk: az NSZK megérdemelten gy?zött 3–2-re. Állítását részletesen megindokolta, ezt most kissé kiegészítjük, szigorúan a tények alapján. A németek állami és sportvezetése nem diktatórikusan m?ködött, mint a korabeli Magyarországon. A németek komoly sportorvosi tudással érkeztek a világbajnokságra, a meccs után az öltöz?ben talált, sokat emlegetett üres ampullák talán vitaminokra utalnak, talán nem, mindenesetre nem bízták a véletlenre játékosaik fizikai állapotát (doppingellen?rzés akkor még nem volt). A németek gondot fordítottak játékosaik felszerelésére, az Adidas új stoplijain léptek pályára a berni mérk?zés csúszós, es?s napján. Jó vetésforgót dolgoztak ki a sorozatmérk?zésekre: a 8–3-as meccset lényegében feladták ellenünk, és a dönt?ben a leger?sebb összeállításukkal rukkoltak ki. Arra is gondot fordítottak, hogy az újságíróktól gondosan elzárt helyen, nyugodtan készüljenek. Mindez együtt, a legendás német gy?zni akarással megakasztotta a szeke?rünket.

A magyar csapat ezzel szemben – hiába voltak ezerszer jobb játékosaink – holtfáradtan keveredett oda a döntőre, soluthurni szállodájuk hetek óta átjáromház volt. A csapat vezetői hozták a rákosista Magyarország „színvonalát”: a csapatot elkísérő belügyesek a legjobban arra figyeltek, nehogy lelépjenek a játékosok. Még azt sem tudták elintézni, hogy az Uruguay elleni elődöntő után időben hazakerüljenek Kocsisék, mert lekésték az utolsó vonatot, így aztán a csapat hajnalig korzózott az utcán.

Nyelvet alig beszélt valaki a magyar válogatott vezetői közül. A magyar sportszergyártást jól illusztrálja Bozsik Józsefnek az Aranycsapat című 1981-es filmben látható hajdani cipője: inkább hasonlít krumplira, mint futballcsukára. A döntő előtti éjszakán a másnapi kezdőcsapat fele ellógott inni és nézni, Sebes Gusztáv szövetségi kapitány pedig pánikba esett, és a csapatot teljesen felforgatta.

Ráadásul hosszú veretlenség után Puskásék egyszerre nem hitték el, hogy bárki, különösen a nyugatnémet csapat legyőzheti őket. Ellenben túlságosan sokat beszélgettek, vitáztak a különféle pénzek elosztásáról, megszerzéséről. Kimondani is szörnyű: a világszínvonalú magyar válogatott szó szerint csempészesből élt: erre kényszerítette őket a félprofi státust hazudó, alacsony fizetésért őket pórázon tartó kommunista államhatalom, amely egyébként elsőrangú propagandaeszközként gátlástalanul kihasználta a kiszolgáltatott sportolókat.

Ezek a tények. De ott van még az erősebb lelkiület és rátermettebb mellé szegődő szerencse nevű faktor, ezt minden sportoló ismeri. A német Turek kapus élete mérkőzését játszotta, Rahn lába kétszer elsült, a magyar csapat tucatnyi helyzetet rontott el, több játékosunk mélyen a tudása alatt teljesített, a bíró megadott a németeknek egy vitatható, nekünk pedig nem adott meg egy szabályosnak látszó gólt. Igen, győzött a jobb: a kevésbé talantumos, de a sikert nagyon akaró német válogatott.

Hogy Szöllősi György mit kapott blogjában a kommentelőktől, mondani is felesleges.

Nekünk pedig marad a tanulság 2012-ben fociban, közéletben, egyéni boldogulásban: semmilyen sikert, semmilyen eredményt nem ad ingyen az élet, mindenért nagyon meg kell dolgozni.

Csak egyszer végre fejezzük be a siránkozást, és álljunk neki a munkának... Fogcsikorgatva, keményen, lankadatlanul. Érdemes kipróbálni: van, akinek sikerült.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló